

Κωνσταντίνου Δ. Πυλαρινοῦ

**ΜΑΡΤΥΡΙΑ**  
γιὰ τὸ ἐπίκαιρο θέμα  
τῆς ἀξιοποιήσεως  
τῆς ἐκκλησιαστικῆς  
περιουσίας

Ἀθήνα 2002



**Ε**Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἀντιμετωπίζει τὸν ἄνθρωπο ρεαλιστικά ὡς ψυχοσωματικὴ ἐνότητα. Ἀκολουθώντας τὴν μεγίστη τῶν ἐντολῶν «ἀγαπάτε ἀλλήλους» ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ τὸν ἄνθρωπο μὲ κάθε τρόπο, ἔτσι ὥστε μαζί μὲ τὸ σωτηριῶδες πνευματικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖ, νὰ βρίσκεται ἄρρηκτα συνδεδεμένο καὶ τὸ κοινωνικὸ τῆς ἔργου. Ἔργο προσφορᾶς στὸν πάσχοντα ἀδελφὸ καὶ συνάνθρωπο. Τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν ὑλικοτεχνικῶν μέσων ποὺ θὰ βοηθήσουν τὴν Ἐκκλησία νὰ διαδραματίσει ἀποτελεσματικὰ τὸν ὑπεύθυνο ρόλο τῆς, τόσο στὸν κοινωνικὸ ὅσο καὶ στὸν λειτουργικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ χῶρο, ἔχει εὐλόγα προβλεφθεῖ ὁ τομέας διαχείρισης καὶ ἀξιοποίησης τῶν οἰκονομικῶν τῆς πόρων. Τομέα μὲ τὸν ὁποῖον θὰ μοῦ ἐπιτρέψει ὁ ἀναγνώστης ν' ἀσχοληθῶ σήμερα, παρουσιάζοντας τὸν λόγο καὶ τὸν ἀντίλογο ἐπ' αὐτοῦ, καταγράφοντας ἐρωτηματικὰ καὶ ἀπαντήσεις.

Ἀντικείμενο πολλῶν δημοσιευμάτων ὑπῆρξε τοὺς τελευταίους μῆνες τὸ σοβαρὸ θέμα τῆς λεγομένης *ἀξιοποίησης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας*. Μιᾶς περιουσίας ποὺ σὲ μεγάλο ποσοστὸ τὴν προσέφεραν μὲ δωρεές καὶ κληρονομίες πιστοὶ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, κυρίως τοὺς δεκαπέντε τελευταίους αἰῶνες τῆς ἱστορίας μας.

Ὅλη αὐτὴ ἡ δημόσια συζήτηση γίνεται, βεβαίως, γιὰ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπέμειναν –ὄσα ἀπέμειναν– στὴν Ἐκκλησία, μετὰ τὴν καταλήστευσή τους, κατ' ἀρχὴν τὴν περίοδο τῆς Βαυαροκρατίας, ἡ ὁποία ἔχει καὶ σήμερα τοὺς «προοδευτικούς» θιασῶτες τῆς. Καὶ ἐν συννεφείᾳ, γιὰ ὅσα σήμερα διατηρεῖ μετὰ τὶς καταπατήσεις ἀπὸ τὸ Κράτος, τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση καὶ τὰ διάφορα «κυκλώματα». Δὲν ἀναφέρομαι ἐδῶ, βεβαίως, σὶς

«Καὶ τί ἐστὶ καρδία ἐλεήμων; Καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως· ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὀρνέων, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν δαιμόνων, καὶ ὑπὲρ παντός κτίσματος. Καὶ ἐκ τῆς μνήμης αὐτῶν καὶ τῆς θεωρίας αὐτῶν ρέουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δάκρυα. Ἐκ τῆς πολλῆς καὶ σφοδρᾶς ἐλεημοσύνης τῆς συνεχούσης τὴν καρδίαν, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς καρτερίας σμικρύνεται ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ οὐ δύναται βαστάσαι ἢ ἀκοῦσαι ἢ ἰδεῖν βλάβην τινὰ ἢ λύπην μικρὰν ἐν τῇ κτίσει γινομένην. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ τῶν ἀλόγων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας καὶ ὑπὲρ τῶν βλαπτόντων αὐτὸν ἐν πάσῃ ὥρᾳ εὐχὴν μετὰ δακρύων προσφέρει, τοῦ φυλαχθῆναι αὐτοὺς καὶ ἰλασθῆναι αὐτοῖς· ὁμοίως καὶ ὑπὲρ τῆς φύσεως τῶν ἔρπετῶν ἐκ τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλεημοσύνης τῆς κινουμένης ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀμέτρως καθ' ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ».

Ἰσαὰκ Σύρου, *Τὰ εὐρεθέντα ἀσκητικά*, Λόγος ΠΑ',  
σελ. 306

